Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

„LA TRAVIATA“.

Opera i fire Akter

af

F. M. Piave.

Musiken af Guiseppe Verdi.

Oversat af Sophus Bauditz.

Kjøbenhavn.

Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings.)

1887.

Det graphiske Institut ved N. Cohen.

„La Traviata".

Opera i 4 Akter af F. M. Piave. Oversat af Sophus Bauditz.

Musiken af Guiseppe Verdi.

Personerne.

Violetta Valery.
Flora, hendes Veninde.
Alfrèd Germont.
George Germont, hans Fader.
Gaston, Alfrèds Ven.
Vicomte Duphol.
Marquis d'Aubigny.
Lægen.
Anna, Violettas Kammerjomfru.
En Tjener hos Violetta.
En Tjener hos Flora.
Et Postbud.
Gjæster og Tjenere.

Handlingen foregaar i og ved Paris.

Første Akt.

Elegant Salon hos Violetta, festlig oplyst. (Violetta staar og taler med Vicomten og Lægen. Gjæster af begge Kjøn sidde rundt omkring og promenere parvis gjennem Salen. Idet Tæppet gaar op, kommer Flora, ført af Marquis'en tilligemed nogle andre Gjæster, ind ad Døren i Baggrunden).

Kor af Gjæster
(til de indtrædende).
Se, Godaften! Det varede længe,
Før I kom!

Kor af de Kommende.
Vi har tabt vore Penge —
Naa, hos Flora man spiller jo flot!

Violetta
(som er gaaet de indtrædende i Møde).
Se, Godaften! Min Hilsen til alle!
Lad mig se, at de morer dem godt,
Lad Champagnen i Aften kun knalde —

Flora (til Violetta).
Tør vi regne paa Dig?

Violetta.
Ja, jeg bliver!
Thi kun Glæden mig Lægedom giver —
Lad os glædes, saa længe vi kan!

Gaston
(idet han forestiller Alfrèd for Violetta).
Hr. Alfrèd de Germont! De ham kjender
Vist af Navn: han er blandt mine Venner
Den af alle, som højest jeg skatter —

Violetta.
Deres Venskab jeg lettelig fatter!

Marquis'en
(hilsende paa Alfrèd).
Ah, Germont!

Alfrèd.
Hr. Marquis!

Gaston (sagte til Alfrèd).
Du vel mærked,
At vort Venskab din Gunst kun forstærked?

Violetta (til en Tjener).
Er der færdigt?
(Tjeneren bukker bekræftende)
Tag Plads da ved Bordet,
Og lad Lystighed kun føre Ordet!
(Alle gaa til Bords. Violetta sætter sig tilligemed Gaston, Vicomten, Flora, Marquis'en og Alfrèd ved det midterste Bord).

Gaston (sagte til Violetta).
Dem Alfrèd kun tilbeder!

Violetta.
Hvorledes?

Gaston.
Jo, da nys De holdt Sengen, min Kjære,
Kom han daglig —

Violetta.
Nej, hør nu, jeg vredes,
Hvis De fortsætter Spøgen —

Gaston.
Paa Ære!

Violetta
(vendende sig til Alfrèd).
Er det sandt? De tog Del i min Smerte?

Alfrèd.
Det er sandt!

Violetta.
Aa, saa har De dog Hjærte!
(Vendende sig til Vicomten).
Jeg er sandelig ikke forvænt!

Vicomten (forlegen).
Hvis jeg bedre Dem blot havde kjendt —

Violetta.
Hr. Alfrèd har i Nat først mig truffet!

Flora
(sagte til Vicomten).
Hvor hun smigrer! De føler Dem skuffet?

Vicomten
(sagte til Flora, pegende paa Alfrèd).
Nej, men han irriterer mig!

Flora.
Han?
Det er jo en fortræffelig Mand!

Gaston (til Alfrèd).
Men Du aabner jo slet ikke Munden!

Marquis'en (til Violetta).
Nej, hans Læbe af Dem nok er bunden!

Violetta.
Lad saa mig være Hebe, der skjænker!
(Rejser sig og skjænker i Glassene).

Alfrèd (til Violetta).
Som Gudinde jeg let mig Dem tænker!

Gaston (til Vicomten).
Hr. Vicomte, uden Sang kan man ikke
Sidde glade om Bordet og drikke!
(Vicomten gjør en afværgende Bevægelse, Gaston vender sig til Alfrèd).
Syng saa Du!

Alfrèd.
Iblandt saa mange Gjæster!

Gaston.
Hvorfor ikke! Du er jo en Mester!

Alfrèd (til Violetta).
Ønsker De det?

Violetta.
Ja!

Alfrèd.
Saa er jeg rede,
De skal ikke forgjæves mig bede!

Skjænk i! Og sæt Glasset blot hurtig for
Munden,
Det gjemmer de dejligste Drømme paa
Bunden!
Men skynd Dig: thi Drømmen om Lykke
er svunden,
Hvis ikke Du holder den fast!
— Se kun, hvor i Glasset det skummer,
Det syder og stiger med Hast!
Af Perler en Rigdom det rummer —
Men se nu, hvor Perlerne brast!
Saa grib da din Lykke i Flugten og nyd
Det korte Minut og den svindende Fryd!

Skjænk i! Lad os Glæden til Bunden kun
tømme!
Snart flygter for Dagen de lokkende
Drømme,
De lyse og lette, de stærke og ømme
Er svundne, forinden Du tror!
— Se Rosen, der rødmende vugger
Paa Ranken i Syd og i Nord:
Hvis ikke Du hurtig den plukker,
Den visner og falder til Jord!
Saa søg da din Lykke og grib den kun fat,
Den varer ej mer end en eneste Nat!

Violetta (til Alfrèd).
Enhver Illusion skal man miste!

Alfrèd.
Nej, har man til Elskov blot kjendt —

Violetta.
Ak, Elskov som Boblen maa briste!

Alfrèd.
Jeg tror, den af Himlen blev sendt!
(Man hører Dansemusik fra Salen ved Siden af).

Violetta.
Hør kun, der spilles op til Dans!
Kom lad os danse!
(Hun standser pludselig og holder Haanden mod sit Bryst).
Min Gud!

Alle.
Hvad er det?

Violetta.
Intet, intet!
(Vil gaa ind i Dansesalen, men vakler og maa sætte sig paa en Stol).
Jeg er for mat!

Alfrèd.
Hvor De dog lider!

Violetta.
Nej, nu er det bedre!
(Til Gjæsterne)
Gaa ind i Salen! Snart jeg følger efter!
(Alle undtagen Alfrèd gaa ind i Dansesalen).

Violetta. (ser sig i et Spejl).
Hvor jeg er bleg!

Alfrèd.
Er det alt ovre? Hvordan gaar det?

Violetta.
Tak, nu er det bedre!

Alfrèd.
Men dette Liv maa jo tilsidst Dem dræbe!
De maa Dem skaane, vogte Deres
Helbred!

Violetta.
Tror De, jeg kan det?

Alfrèd.
O, turde min jeg blot Dem kalde,
Da skulde ømt jeg vogte paa Dem!

Violetta.
Daarskab! Hvem bryder sig om mig!

Alfrèd.
Og tror De da, at Ingen elsker Dem?

Violetta.
Ak, nej!

Alfrèd.
Jeg elsker Dem!

Violetta (smilende).
Ja, det er sandt! Det havde jeg forglemt

Alfrèd.
De spøger! Har De intet Hjærte?

Violetta.
Om jeg har Hjærte? — Det er gjærne
muligt!
Men hvorfor spørger De?

Alfrèd.
Jo, hvis De havde Hjærte,
Saa drev De ikke Spot med, hvad jeg
sagde!

Violetta.
Er det da Deres Alvor?

Alfrèd.
Jeg spøger ikke!

Violetta.
Har De mig længe elsket?

Alfrèd.
Mer end et Aar!

Som Lyn det i mig tændte,
Den Gang jeg først Dem skued,
Og Flammehavet lued
Med Lidenskabens Brand!
Nu først jeg Elskov kjendte:
Jeg svor en Gang at vinde
Den skjønne unge Kvinde,
Som ej jeg glemme kan!

Violetta.

Ak, hvis De Sandhed taler,
De maa paa sligt ej tænke:
Kun Venskab kan jeg skjænke,
Men Kjærlighed — ak, nej!
Jeg volder Dem kun Kvaler!
— Betænk: en falden Kvinde!
De vil en anden finde,
Saa glemmer snart De mig!

Gaston
(kiger ind i Salonen).

I tøver noget længe!

Violetta.

Vi spøgte sammen!

Gaston.

Jeg trækker mig tilbage!
(Gaar atter ind i Dansesalen).

Violetta.

Men nu ej mer om Elskov! Vil De det mig love!

Alfrèd.

Jeg skal forsøge! — Lev da vel! (Vil gaa).

Violetta.

Og De vil gaa? — Tag først dog denne Blomst!
(Giver ham en Blomst af sin Buket).

Alfrèd.

Hvorfor?

Violetta.

Bring mig den atter!

Alfrèd.

Naar?

Violetta.

Saa snart som den er visnet!

Alfrèd.

Altsaa i Morgen?

Violetta.

Maaske i Morgen!

Alfrèd.

O, hvilken salig Lykke!

Violetta.

Sig end en Gang, at De mig elsker!

Alfrèd.

Mer end jeg formaar at sige!

Violetta.

Saa gaa!

Alfrèd.

Jeg iler!

Violetta.

Lev vel!

Alfrèd.

Kun til i Morgen!
(De gaa begge, hver til sin Side)
(Gjæsterne komme ind fra Dansesalen).

Kor.

Nattens Tæppe langsomt falder,
Morgensolen bryder frem;
Bort herfra den nu os kalder,
Lyser alle Gjæster hjem!
Det er silde, vi maa ile,
Søvnen er vor bedste Trøst:
Kun naar Dagen skjænker Hvile,
Har man Kraft til Nattens Lyst!

(Alle gaa. Violetta kommer ind og bliver staaende i dybe Tanker.)

Violetta (ene).

Hvor sælsomt dog! Jeg véd ej, hvad jeg føler!
O, kan det være Kjærlighed! Min Tanke
Er som forvandlet! Navnløs Fryd og Smerte
Min Sjæl nu fylder! — Ak, hvor er det saligt
At føle Elskov, naar man selv er elsket!
— Men tør jeg tro paa Lykken! Tør jeg haabe!

Saa var det ham, jeg ofte saa',
Halv vaagen, halv i Drømme!
Og det var ham, jeg tænkte paa
Med tusend Tanker ømme!
Han stod ved Tærsklen til min Dør,
Tog Del i al min Smerte —
Ak, hvorfor har jeg aldrig før
Vidst af, jeg havde Hjærte!

Saa kan dog end et Under ske:
Min Sjæl tør Frelse vinde!
Nu kan jeg Lys i Mørket se
Og gaar ej mer i Blinde!
Jeg trykker ydmygt Øjet til
Af Lykken fast bedøvet —
Min Kjærlighed mig adle vil
Og rejse mig af Støvet!

O, Daarskab! — Ak, den skjønne Drøm forsvinder!
Og jeg er ene, uden Hjælp og Støtte
I denne tomme, folkerige Ørken,
Som man Paris har kaldt! Hvad kan jeg haabe?
Hvad kan jeg gjøre? — Nyde Syndens Frugt,
Som jeg har gjort det i mit hele Liv!

Bort med Drømme, bort med Sukke!
Jeg vil bryde hver en Lænke!
Glædens Blomster vil jeg plukke,
Styrte mig i Livet ind!
Kun paa Nuet vil jeg tænke,
Overdøve Hjærtets Stemme!

Leve for at nyde, glemme,
Jage Sorgen af mit Sind!

(Man hører Alfrèd gjentage Kjærlighedssangen: „Som Lyn det i mig tændte" o. s. v. uden for Vinduet).

Anden Akt.

Et Værelse i en Villa uden for Paris. Glasdøre ud til Haven.

Alfrèd (ene).
Kun i min Violetta nu jeg lever!
Og fra Paris er alt paa tredje Maaned
Hun borte, blot for trofast mig at følge!
Hun, for hvis Fod en Flok af Slaver ydmygt
Har bøjet Knæ, hun lever her paa Landet,
Og lever kun for mig! — Min egen Elskov
Er bleven ren og lutret! Ej jeg skjænker
En Tanke mer til Tiden, som forsvandt!

Tanker, som gjør mig urolig,
Tvivl, hvormed jeg maa kæmpe,
Alt forstaar hun at dæmpe
Med sin velsignede Røst!
Og naar hun hvisker fortrolig:
„Dig kun mit Liv jeg vier!"
Sorgen og Tvivlen tier,
Elskov fylder mit Bryst!

(Anna kommer ind).

Alfrèd.
Hvor har Du været, Anna?

Anna.
I Paris.

Alfrèd.
Og hvorefter?

Anna.
I min Frues Ærind.

Alfrèd.
Hvordan?

Anna.
Hun vil sælge sine Heste, Møbler og Juveler.

Alfrèd.
Er det muligt!

Anna.
Det koster meget at leve, som hun plejer.

Alfrèd.
Og Du har kunnet tie?

Anna.
Fruen det befaled.

Alfrèd.
Hvor meget skal hun bruge?

Anna.
Mindst tyve Tusend!

Alfrèd.
Jeg tager strax til Byen! Men lad ej din Frue
Det mindste herom vide! Skynd Dig, gaa!
(Anna gaar).

Alfrèd.
Jeg haaber, det endnu ej er for silde!

Hvor har jeg kunnet være blind,
Og være blind saa længe!
Ak, aldrig før det faldt mig ind,
At hun har maattet trænge!
Jeg leved i en gylden Drøm
Og glemte Livets Klage —
Nu kjækt imod den stride Strøm,
Og saa igjen tilbage!
(Gaar.)

(Violetta kommer ind med nogle Papirer i Haanden, fulgt af Anna.)

Violetta.
Hvor er Alfrèd?

Anna.
Han tog just nu til Byen.

Violetta.
Naar kommer han igjen?

Anna.
Han kommer sikkert inden Aften.

Violetta.
Det var besynderligt!

(En Tjener kommer ind, giver Violetta et Brev og gaar).

Violetta.
Jeg venter strax en Kjøber!
Lad mig vide, naar han kommer!

Violetta
(aabner Brevet og læser det).
Se, se! Saa Flora har min Bolig fundet,
Og beder mig til Bal i Aften!
— Hun venter mig forgjæves!
(Kaster Brevet paa Gulvet. Tjeneren kommer ind).

Tjeneren.
Der er en Herre, som —

Violetta.
Ja, det er ham, jeg venter! Lad ham komme!

(Tjeneren gaar, og et Øjeblik efter kommer George Germont ind; Anna sætter en Stol til ham og fjærner sig).

Germont.
Det er vel Frøken Valery?

Violetta.
Ja, det er mig. (Byder ham Stolen; han bliver staaende med en afværgende Gestus).

Germont.
Og jeg er Fader til Alfrèd!

Violetta.
De!

Germont.
Ja, Fader til den Taabe,
Som De har lokket i Fordærvelse!

Violetta.
De glemmer, jeg er Kvinde, og at De befinder
Dem i mit Hjem! Tilgiv, at jeg gaar bort —
Det er af Hensyn til Dem selv!

Germont (standser hende).
Jeg beder Dem dog, hør mig —
Violetta.
Man har Dem ført bag Lyset!
Germont.
Han vil Dem al sin Ejendom jo skjænke!
Violetta.
Om han det vilde, tog jeg ej imod det!
Germont (seende sig omkring).
Men denne Luxus —?
Violetta
(rækker ham de Papirer, hun har i Haanden).
Se her! Endnu ej nogen véd det,
Men De skal dog erfare —
Germont
(der har kastet et Blik i Papirerne).
Hvad ser jeg! Alt hvad De ejer, vil De
Dem berøve! (sætter sig.)
— Ak, havde De blot ingen Fortid!
Violetta.
Den er forsvunden! Gud har set min
Anger!
Germont.
Ja, Anger soner hver en Synd!
Violetta.
De dømmer mildt og taler kjærlig til mig!
Germont.
Men hvis jeg nu et Offer kræved?
Violetta.
Nej, nej! Tal ikke ud! Den Tanke mig
forfærder!
Jeg har det anet! Jeg var alt for lykkelig!
Germont.
Som Fader beder jeg Dem skabe Lykke
For begge mine kjære Børn!
Violetta.
For Deres Børn?
Germont.
Ja!

En elsket Datter Gud mig gav,
Min Glæde her i Livet!
Og til en Yngling god og brav
Hun har sit Hjærte givet.
Dog hvis Alfrèd ej bryde vil
De Baand, som nu ham hilder,
Hans Søsters Lykke staar paa Spil,
Og let han den forspilder.
Derfor jeg beder, hør min Bøn,
En Fader tør vel bede:
De vil igjen min stakkels Søn
Til Hjemmets Arne lede!

Violetta.
Ak, jeg det fatter: jeg skal i nogen Tid
Mig fra Alfrèd da fjærne!
Det bliver haardt, men det faar være!
Germont.
Men det er ikke nok!
Violetta.
O, Gud, De mig forfærder!
De fordrer mere?
Germont.
Ja, langt mere!

Violetta.
Jeg skulde for bestandig fra ham skilles?
Germont.
Ja, for evig!
Violetta.
Aldrig!

Véd De selv, hvad De forlanger!
Kan da ej min dybe Anger
Slette Fortids Synd og Skam!
Husk dog paa, at Slægt og Venner
Jeg af Navn alene kjender,
— Her paa Jord jeg har kun ham!

Snart min Levetid er omme!
Jeg kan føle Døden komme
Dag for Dag mig mere nær!
De er god! Hvor kan De ville
Hjærteløst fra ham mig skille,
Ham, som ene jeg har kjær!

Germont.
Ofret, véd jeg, ej er ringe,
Men De skal og maa det bringe!
De er ung endnu og faar
Nok med Tiden lært at glemme —

Violetta.
Nej, en Kvinde kan kun gjemme
Mindet om sit Hjærtes Vaar!
Germont.
Vel muligt! Men betænk, en Mand er
flygtig!

Naar Tidens kolde, barske Vind
Din Ungdomsskjønhed røver,
Da sidder Du med Sorg i Sind
Og Ensomheden prøver.
Forgjæves da Du vente vil,
Ej mer af ham Du favnes,
Thi Troskab holder sjælden til,
Hvor Kirkens Minde savnes.

O, bryd det alt for faste Baand!
Alverden vil Dig agte,
Og jeg vil som min gode Aand
Bestandig Dig betragte!
Vend ej Dig bort! Nej, kom og se
Se Taaren i mit Øje!
Jeg kan kun bede, men maaske
Din Vilje Gud kan bøje!

Violetta.
Ak, saa kan Intet i Verden da baade
Den, der først en Gang er falden som jeg!
Gud er barmhjærtig, han skjænker mig
Naade,
Mennesket glemmer og tilgiver ej!

Sig Deres Datter, hvem ej jeg tør møde,
At jeg for hende vil ofre min Fred!
Selv om mit Hjærte bestandig skal blode,
Selv om maaske det vil briste derved!

Germont.
Græd kun, ja, græd kun! Et Offer Du bringer,
Ej dog forgjæves min Stemme Du lød:
Ofret Dig løfter som Englenes Vinger,
Soner og sletter, hvad før Du forbrød!

Violetta.
Hvad skal jeg skrive?

Germont.
Sig, at De ej ham elsker!

Violetta.
Det tror han ikke!

Germont.
Saa rejs da!

Violetta.
Han følger efter!

Germont.
Hvad da!

Violetta.
Tryk mig i Deres Favn som Datter,
Og jeg skal være stærk!
(Germont omfavner hende).
Snart faar De ham tilbage,
Men naar af Sorg han segner,
Vær da barmhjærtig, bring ham Trøst!

Germont.
Hvad vil De gjøre?

Violetta.
Hvis jeg det sagde, vilde De mig hindre!

Germont.
Ædle Pige! Kan jeg for Dem da intet gjøre?

Violetta.
Jo!
Snart mine Dage svinde,
Jeg Dødens Kalk maa tømme:
O, lad ham ej mit Minde
Da skaanselløst fordømme!

Germont.
Paa Døden ej Du tænke,
Nu først Dig vinker Livet!
Gud vil Dig Lykke skjænke
For den, Du mig har givet!

Violetta.
Hver Smerte vil jeg lide,
Jeg kjækt vil Sorgen møde,
Naar kun han faar at vide,
At tro mod ham jeg døde!

Germont.
Det Offer, som Du bringer,
Dit hele Liv forsoner!
Din Sjæl det giver Vinger
Mod Evighedens Troner!

Violetta.
Tøv ikke mer! Der kommer nogen!

Germont.
Hvorledes skal jeg kunne takke!

Violetta.
Forlad mig! Vi ses vel næppe mere!

Germont.
Gud være med Dem! Saa Farvel! (Gaar).

Violetta
(sætter sig ved Skrivebordet).
O, Himmel, giv mig Styrke!
(Skriver et Brev og ringer. Anna kommer).

Anna.
Fruen ringed?

Violetta.
Ja! Du maa gaa med dette Brev!
(Anna læser Udskriften og ser forbavset paa hende).
Men Tavshed! Skynd Dig!
(Anna gaar).

Violetta.
Nu maa til ham jeg skrive!
Men hvordan! Hvorfra skal Mod jeg hente!
(Skriver et Brev og lukker det. Idet samme kommer Alfrèd ind fra Haven).

Alfrèd.
Hvad gjør Du?

Violetta.
Intet!

Alfrèd.
Du skrev jo?

Violetta.
Ja!

Alfrèd.
Du er forlegen! Til hvem har nu Du skrevet?

Violetta.
Til Dig!

Alfrèd.
Saa giv mig Brevet!

Violetta.
Nej, Du faar det ikke!

Alfrèd.
Tilgiv mig, men jeg var urolig —

Violetta.
Og hvorfor?

Alfrèd.
Min Fader nys er kommen!

Violetta.
Har Du set ham?

Alfrèd.
Endnu ikke! Men af hans Brev
En Storm jeg sikkert venter!
Dog, naar han ser Dig, vil hans Vrede dæmpes.

Violetta.
Han bør mig her ej finde,
Jeg Dig forlader! Tal ham først til Rette;
Jeg for hans Fødder siden vil mig kaste
Og se at smelte Isen om hans Hjærte!
Han kan dog ej saa grusom være,
At ville skille Dig og mig for evig!
— Du elsker mig? Ej sandt? Jeg tør jo tro det?

Alfrèd.
Ja, for evig! — Men Du græder?

Violetta.
Nu Taaren har min Smerte lindret,
Jeg er rolig. Se, jeg smiler!

Nu gaar jeg ud i Haven,
Men mellem mine Blomster er jeg dog
Dig nær!
(Gaar ud i Haven).

Alfrèd.

Ja, hendes ædle Hjærte jeg kun ejer!
— Men det er silde, det kan være,
At ej i Dag min Fader kommer!
(Tjeneren kommer styrtende ind).

Tjeneren.

Fruen er borte! En Vogn hende hented,
Og hun gav Kusken Ordre at kjøre til
Paris!
Ogsaa Anna er forsvunden —

Alfrèd.

Jeg vèd det!

Tjeneren.

Herren vèd det!

Alfrèd.

Ja! (Giver Tjeneren et Vink, hvorefter denne gaar).
Hun gik for sig at stille
I Hast ved al sin Ejendom!
Det Anna vil forhindre!
— Dér ser jeg En i Haven! Hvem er det!
(Et Postbud kommer ind).

Postbudet.

Er det Hr. Germont?

Alfrèd.

Ja, det er mig!

Postbudet.

Her er et Brev!
(Giver Alfrèd et Brev og gaar).

Alfrèd.

Fra Violetta! Hvor er jeg dog bevæget!
— Maaske hun ønsker, jeg skal hende følge!
(Aabner Brevet).
„Naar Du læser disse Linjer, saa —"
(Faar Øje paa George Germont, der i det samme kommer ind).
Min Fader!

Germont.

Ja, din Fader, som vil Dig trøste!
Vend nu tilbage til dit Hjem og bliv,
Hvad før Du var: min Stolthed og min
Glæde!

Sig mig, har Du helt forglemt
Barndomslivets svundne Lyst?
Har Du intet Minde gjemt
Om Provences skjønne Kyst?
Husker Du ej mer dit Hjem,
Dine lykkelige Dage?
Higer Du bestandig frem,
Tænker Du ej mer tilbage?

Aldrig vist Du fatte kan,
Hvad for din Skyld jeg har lidt!
Aldrig fatte ret, hvordan
Jeg har sørget og har stridt!
Nej, Alfrèd, Du vèd det ej,
Men det koster vaagne Nætter,
Naar en Søn paa vildsom Vej
Slægtens Navn og Ære pletter!

— Ak, jeg har dog Haab endnu,
Sætter trøstig al min Lid
Til at Du, at ogsaa Du
Vender om, mens det er Tid

Alfrèd.

Ak tusend Furier mig sønderslide!
Lad mig blot være!

Germont.

Nej, følg med mig!

Alfrèd.

Jeg kan det ej!

Germont.

Du vil det ikke!

Alfrèd.

Nej!

Germont.

Skal jeg forgjæves bede?

— Lad nu din Fortid hvile, og følg med
mig tilbage!
Snart tier Sorg og Klage
I Hjemmets trygge Favn!
Alt ondt, som kan os tynge, vi hurtig se
at glemme;
Din Søsters milde Stemme
Skal lette hvert et Savn!
Følg, hvad Dig Æren byder, og hør din
Fader bede:
Din gode Aand Dig lede
Tilbage i vor Favn!

Alfrèd

(faar Øje paa Floras Brev; tager det op og løber det igjennem; farer pludselig op).
Hun er hos Flora! Nu afsted!
Jeg tørster efter Hævn!

Germont.

Du raser i Vanvid!
(Alfrèd styrter ud, fulgt af Faderen).

Tredje Akt.

Elegant Salon hos Flora, festlig oplyst.
(Flora, Marquis'en, Lægen og andre Gjæste siddende og promenerende).

Flora.

Vi skal mores i Nat med flere Optog!
Alfrèd og Violetta har jeg ogsaa indbudt!

Marquis'en.

Ja, har De hørt den store Nyhed:
De har brudt med hinanden!

Flora.

Er det sandt?

Marquis'en.

Ja, snart De med Vicomten
Vil hende se!

Lægen.
Endnu i Gaar jeg saa' dem sammen!
(En Skare kvindelige Gjæster kommer ind kostumerede som Zigeunersker).

Zigeuner-Kor.
Zigeunersker vi ere! Vor Kunst vi Eder byde!
Jer Skjæbne kan vi tyde,
Naar blot vi se jer Haand!
Vi Himlens Runer læse i Stjærners blege Lue;
I dem jer Fremtid skue
Vi med profetisk Aand!

Nogle Zigeunersker
(tage Floras Haand og ser i den).
I, min skjønne, har farlige Rivaler!
(Tage Marquis'ens Haand.)
Marquis! I er paa Troskab ikke just et Mønster!

Flora
(spøgende til Marquis'en)
Ej, hvad maa jeg erfare!
Derfor skal haardt I bøde!

Marquis'en.
Jeg sværger ved min Ære:
Beskyldningen er falsk!

Flora.
Marquis, jeg hellig lover,
Hvis sligt jeg atter hører,
Da skal I aldrig nyde
Den Gunst, I hidtil ejed!

Kor.
Med Kjærlighedens Kaabe hans Fortid dækkes til,
Og paa den lyse Fremtid vi ene tænke vil!

(Gaston og andre Gjæster komme ind kostumerede som spanske Matadorer og Picadorer).

Kor af Matadorer og Picadorer.
Fra Madrid en Skare raske Matadorer,
Flinke Gutter, vidtberømte Picadorer,
Vante til med Tyren kjækt at gaa i Dansen,
For i Aften i Paris vil føre Lansen!

Hør nu efter!

Har I aldrig, gode Venner,
Om Piquillo hørt et Ord?
Hvert et Barn hos os ham kjender
Som vor første Matador!

Til en andalusisk Pige
Nys han bejled kort og godt,
Men det gik dog ej saa lige,
For hun svared, tænk Jer blot:

„Kan Du otte Tyre fælde
Paa en enkelt Dag, min Skat,
Maa Du Dig som Bejler melde,
Kan Du ikke, saa god Nat!"

Og Piquillo listig smiler
— Pigen var ham saare kjær —
Munter han til Circus iler,
Fælder otte Tyre dér!

Otte Tyre stolt han dræber,
Glad han til sin elskte gaar,
Og af hendes friske Læber
Lønnen for sin Kjækhed faar!

Alle.
Bravo, bravo! Ham jeg priser
Hil den tapre Matador!
Ja, et saadant Mod beviser
Mer end mange store Ord!

Vi vil ogsaa Lykken finde
Som den tapre Matador!
Vi som han vil se at vinde,
— Vinde paa det grønne Bord!

(Maskerne spreder sig, nogle begynder at spille. Alfrèd kommer ind).

Flora.
Alfrèd, De her!

Alfrèd.
Ja, som De ser!

Flora.
Og Violetta?

Alfrèd.
Det vèd jeg ikke!

Flora.
Bravo! Det kan jeg lide!
Og nu til Spillet!
(Alfrèd sætter sig ved Spillebordet. Violetta kommer ind, ført af Vicomten. Flora gaar dem i Møde).

Flora (til Violetta).
Vær velkommen!

Violetta.
Jeg for dit Brev Dig takker!

Flora (til Vicomten).
Og De, Vicomte, velkommen!
Det glæder mig at se Dem!
(Sagte til Violetta)
Alfrèd er her!

Violetta.
Gud, er det muligt!
— Ja, jeg ser ham!

Vicomten (til Violetta).
Men hvis han taler til Dem,
Saa svar blot ikke!
Lad, som De ej har hørt det!

Violetta.
Ak, hvorfor kom jeg dog herhen!

Flora (til Violetta).
Kom, sæt Dig ved min Side,
Og lad os tale sammen!
(Flora og Violetta sætter sig i en Sofa, Lægen konverserer Vicomten).

Alfrèd (ved Spillebordet).
Tref Dame!

Gaston.
Du vinder atter!

Alfrèd.
Har Uheld man i Kjærlighed,
Saa har man Held i Spil!

Jeg nyde vil min Lykkes Rus
Og leve højt paa den!
(Besætter et Kaart og stryger et Øjeblik efter Gevinsten til sig).

Gaston.
Alene!

Alfrèd.
Nej, med hende, som jeg nylig ejed helt!
Med hende, som flygted!

Gaston.
Saa ti dog!

Violetta (afsides).
O, Himmel!

Vicomten.
(opbragt, til Alfrèd).
Min Herre!

Alfrèd.
Hvormed kan jeg Dem tjene?

Vicomten (roligere).
De har jo Held i Aften:
Lad os se, om det Dem følger!

Alfrèd.
Vel! Lad os spille!

Violetta (afsides).
Ak, Gud, hvordan skal dette ende!

Vicomten (tager Plads lige over for Alfrèd og besætter et Kaart).
Jeg holder hundred Louisdorer!

Alfrèd
(besætter et andet Kaart).
Jeg holder dem paa denne!

Gaston.
En Tier! En Dame!
— Du har vundet!

Vicomten.
Jeg holder dobbelt!

Alfrèd.
Og jeg det samme!

Gaston.
En Syver! En Dame!

Alfrèd.
Jeg vinder nok bestandig!

Flora.
Aa, hold nu op at spille,
De alt for vidt det driver!

Alfrèd (til Vicomten).
Kom an! Bliv ved!

Flora
(der har talt med en af Tjenerne).
Til Bords! Souper'en venter!
(Alle undtagen Alfrèd og Vicomten gaa ind i Spisesalen).

Alfrèd (til Vicomten).
Jeg er fremdeles rede!

Vicomten.
Vi maa vist heller vente,
Men Revanche vil jeg have!

Alfrèd.
Den skal jeg ej Dem nægte!

Vicomten (sagte).
Maaske vi kan i Morgen —

Alfrèd.
Saa snart det Dem behager!
(De bukke for hinanden og følge efter de øvrige Gjæster ind i Spisesalen. Scenen staar nogle Øjeblikke tom, derpaa kommer Violetta tilbage).

Violetta.
Jeg gav ham Tegn at følge,
Vil han komme? Vil han mig høre?
(Alfrèd kommer).
Dér er han!
O, at hans blinde Had ham nu til mig skal føre!

Alfrèd.
De vinked ad mig, og De ønsker —?

Violetta.
At De dette Sted forlader!
En Fare Dem truer!

Alfrèd.
Spar kun Deres Frygt!
Maaske for fejg De mig holder!

Violetta.
Ak, nej!

Alfrèd.
Og dog De frygter?

Violetta.
Jeg Aarsag har dertil!

Alfrèd.
Vicomten jeg hader! Hvis han falder for min Kaarde,
Saa rammer jeg Dem med det samme!
De maa finde Dem en anden!

Violetta.
Jeg rolig Deres Haan skal bære,
Thi ej for ham jeg skjælver,
Men om De paa Pladsen bliver —

Alfrèd.
Hvem vil sørge, hvis jeg falder?

Violetta.
Ak, gaa blot, gaa!

Alfrèd.
Jeg skal dit Ønske føje,
Hvis Du vil love, strax med mig at følge!

Violetta.
Jeg kan det ikke!

Alfrèd.
Du kan det ikke?

Violetta.
Nej, det er umuligt! Lad mig fare!
Husk, hvor grusomt Verden dømmer!
Og jeg har svoret nys,
Fra Dig at stilles!

Alfrèd.
Hvordan! Til hvem? Hvem har kunnet —

Violetta.
En, som havde Ret at fordre!

Alfrèd.
Ah, Vicomten!

Violetta.
Ja, Vicomten!

Alfrèd.
Og ham Du elsker?

Violetta (med Anstrængelse).
Ja, ham jeg elsker!

Alfrèd
(styrter rasende hen i Døren til Spisesalen og raaber):
Kom alle herind!
(Flora og alle Gjæsterne kommer hurtig).

Alle.
Hvad er der paa Færde?
Alfrèd
(pegende paa Violetta).
De kjender alle denne Kvinde!
Alle.
Hvad, Violetta?
Alfrèd.
Hvad hun har gjort, jeg vil fortælle!
Violetta.
O, skaan mig!
Alfrèd.
Alt, hvad en Gang hun ejed,
Har hun for min Skyld ofret!
Forblindet, svag jeg modtog dette Offer,
Men endnu er det Tid at vaske Pletten
af min Ære:
Jeg Eder nu til Vidne kalder,
At jeg med Guld betaler
Den Gunst, jeg hidtil nød!
(Kaster en Pung for Violettas Fødder; hun synker bevidstløs om i Floras Arme, og Lægen skynder sig hen til hende. I det samme kommer George Germont ind).
Alle.
Hvor kan saa skjændig Du krænke en
Kvinde!
Hurtig Dig Hævnen skal vide at finde!
Den, som en værgeløs haane kan,
Gjør sig uværdig til Navn af Mand!
Germont.
Alfrèd, Du raser! Saa hold dog inde!
Hvor kan Du glemme, at hun er Kvinde!
Det synes næsten, som ej Du véd,
At altid Kvinden man Hensyn skylder!
Med Sorg din Handling mit Hjærte fylder,
Din Fader skamfuld slaar Ojet ned!
Alfrèd.
Ak, ja, jeg raser! Jeg var bedøvet!
Mig Sind og Sans havde Sorgen røvet,
Og nu jeg angrer, om end for silde,
At jeg mig daarlig lod rive hen!
Mit Liv for hende jeg give vilde,
Men Hævnens Furier mig fremad dreve!
Med Skam og Skjændsel jeg ej kan leve,
Nu er mig Døden min bedste Ven!
Vicomten (sagte til Alfrèd).
Den Haan, De viser imod en Kvinde,
I mig en Hævner skal snarlig finde!
Vær ej for sikker, tag Dem i Vare,
Thi hendes Ære jeg vil forsvarer!
Violetta
(der atter har rejst sig, til Alfrèd).
Min Elskovs Styrke Du ej kan fatte,
Og ej til fulde mit Offer skatte!
Du véd jo ikke, hvad jeg maa lide,
Og at jeg lyder en større Magt!
Men hvis ad Aare Du faar at vide,
Hvorfor jeg flygted, hvorfor jeg maatte,
Da vil Du ikke mig længer spotte,
Da vil Du angre, hvad Du har sagt!
(Germont byder Violetta Armen og fører hende ud. Vicomten følger efter.

Fjerde Akt.

Violettas Soveværelse.

(Violetta ligger halvpaaklædt paa Sengen Baggrunden, Anna sover i en Lænestol. En Lampe brænder paa Toiletbordet).

Violetta (rejser sig op).
Anna!
Anna (vaagnende).
Fruen kaldte!
Violetta.
Du sov nok, stakkels Pige!
Anna.
Ja, tilgiv mig!
Violetta.
Skjænk mig et Glas Vand!
(Anna giver hende et Glas Vand).
Er Solen oppe!
Anna.
Klokken er alt syv!
Violetta.
Saa træk Gardinerne fra Vinduet!
Anna
(trækker Gardinerne til Side, slukker Lampen og ser ud ad Vinduet).
Der kommer Doktoren!
Violetta.
Han kommer tidlig!
Jeg maa staa op! Aa, hjælp mig.
(Anna hjælper Violetta op af Sengen og leder hende til en Lænestol — Lægen kommer ind).
Violetta (til Lægen).
Hvor De er god,
At De saa tidlig kommer!
Lægen.
Naa, gaar det ikke bedre?
Violetta.
Legemet lider, men mit Sind er roligt:
Jeg har i Aftes skriftet og blev berettet.
Ak, Himlen kun kan skjænke Trøst
Til dem, som lide!
Lægen.
Hvordan gik Natten?
Violetta.
Jo, Søvnen var lidt bedre!
Lægen.
Tab blot ikke Modet!
Snart faar De Deres Sundhed atter.
Violetta (smilende).
Et fromt Bedrageri,
Som man tilgiver Lægen!
Lægen.
Farvel da! Snart igjen jeg kommer!
Violetta.
Ja, glem mig ikke! (Rækker ham Haanden).
Anna
(sagte til Lægen, idet hun følger ham ud).
Hvordan gaar det med Fruen?
Lægen (sagte).
Hun har kun nogle Timer nu tilbage!
(Gaar).
Anna (til Violetta).
Tab ikke Modet!
Violetta.
Er det i Dag ej Festdag?

Anna.
Jo, det er Karneval! Kun Jubel hersker!
Violetta.
Midt under Festens Glæde mange
I Nød og Smerte sukker!
(Peger paa et lille Skrin).
Hvor meget er der vel i Kassen?
Anna
(aabner Skrinet og tæller efter).
Tyve Dukater!
Violetta.
Tag kun det halve,
Og giv til dem, som trænge!
Anna.
Saa faar De meget lidt tilbage!
Violetta.
Mer end jeg behøver! — Gaa nu, Anna!
Anna.
Men De —
Violetta.
Jeg trænger ej til noget!
Gjør som jeg siger!
(Anna tager Pengene af Skrinet og gaar).
Violetta
(ene, tager et Brev og læser).

„De har holdt Deres Løfte! Duellen fandt Sted, og Vicomten blev saaret, men ikke farlig. Alfréd er rejst til Udlandet, og jeg har fortalt ham, hvilket Offer De har bragt. Han kommer for at hente Deres Tilgivelse. Vogt paa Deres Helbred, De fortjener en lykkelig Fremtid!
George Germont."

Det er for sent!
Jeg venter, men han kommer ikke!
(Ser sig i et Haandspejl).
Gud, hvor jeg er forandret!
Og Doktoren, som sagde, at jeg kunde haabe!
— Ak, denne Sygdom intet Haab tillader!

Det lider mod Høsten, og Skumringen kommer,
Forbi er den lyse, den dejlige Sommer!
Lig Blomsten, der vissen for Stormen maa segne,
Saa maa og de Roser paa Kinderne blegne!
— Du, Herre, Gud Fader, Du skjænker mig Naade,
Du frelser en Sjæl af den dybeste Vaade!
Snart er det forbi!

Ak, Døden den bragte mig Fred kun og Lykke,
Naar blot jeg Alfréd til mit Bryst turde trykke!
Hvem vil nu en Krans til min Kiste mig flette,
Og hvem vil et Kors paa min Gravhøj vel sætte!
— Dog, Herre, Gud Fader, Du skjænker mig Naade,
Du frelser en Sjæl af den dybeste Vaade!
Snart er det forbi!

(Synker udmattet tilbage. I det samme høres en larmende Musik ude paa Gaden: Karnevals Oxen føres i Procession forbi under følgende):

Kor.
Plads Kammerater, gaa hurtig til Side!
Plads nu for Oxen! Thi det maa I vide,
Aldrig til Dyr i Paris saa' man Mage,
Stolt vi med den gjennem Gaderne drage!

Se, den er pyntet med Baand og med Kranse,
Piger og Drenge ved Siderne danse!
Syng, Kammerater, og bliver I hæse,
Saa lad Musiken et Stykke Jer blæse!

(Anna kommer hurtig ind).
Anna.
Men Frue —!
Violetta.
Nu, hvad vil Du?
Anna.
Føler De Dem bedre?
Tør jeg derpaa stole?
Violetta.
Ja, men hvorfor?
Anna.
Jeg véd ej, om jeg tør —
Violetta.
Tal blot uden Tøven!
Anna.
Jeg Dem forbereder paa en uformodet Glæde!
Violetta.
En Glæde?
Anna.
Ja, kjære Frue!
Violetta.
Alfréd! Du har set ham, ej sandt?
O, min Alfréd, han kommer!
(Anna aabner Døren. Alfréd styrter ind, Violetta rejser sig og kaster sig i hans Arme. Anna gaar).
Alfréd.
O, Violetta! Jeg er skyldig,
Nu véd jeg alt!
Violetta.
Saa skulde jeg Dig atter skue!
Alfréd.
Kjend af mit Hjertes Slag,
Hvor jeg har længtes!
Men nu til Liv igjen min Lykke vaagner!
Violetta.
For jordisk Lykke min Sjæl er lukket,
Til Himlens Fred jeg sætter al min Lid!
Alfréd.
Glem i min Favn, hvad jeg har syndet!
Tilgiv min Fader, og tilgiv din Ven!
Violetta.
Skal jeg tilgive? Ak, min er Skylden,
Men døm mig ikke, tilgiv Du mig!
Alfréd.
Nu skal os intet mer i Verden skille,
Jeg holder fast ved Dig i Liv og Død!

Kom lad os flygte fra Stadens Vrimmel,
Og leve fjærnt under Sydens Himmel!
Dér vil Du atter din Sundhed vinde
Og efter Stormen en sikker Havn!
Dér vil vi begge et Eden finde
Og glemme Fortidens Sorg og Savn!

Violetta
(gjentager den foregaaende Strofe og siger derpaa):
Men følg mig først til Kirken,
At jeg kan takke Himlen,
Der naadig gav mig Dig tilbage!
(Gaar nogle Skridt, men vakler, saa at Alfrèd maa støtte hende).

Alfrèd.
Men, Gud! Du blegner!

Violetta.
O, det er intet! Det er kun Glæde,
Fordi Du kom! Mit stakkels Hjærte
Kan ej den bære!
(Hun synker kraftesløs om i Lænestolen. Anna kommer ind.

Alfrèd.
Du skjælver, Violetta!

Violetta.
Mit gamle Onde! Det er kun Svaghed!
Nu er det ovre: Se blot, jeg smiler!

Alfrèd.
Ak, Du mig vist bedrager!

Violetta.
Nej, tro mig!
— Anna, bring min Kaabe!
(Anna rækker hende det forlangte, og Violetta vil tage den paa, men er for svag dertil).

Violetta.
O, Gud jeg kan ej mere!
(Synker helt sammen paa Stolen).

Alfrèd (til Anna).
Hun falder sammen, hent en Læge!

Violetta (løfter Hovedet).
Ja, skynd Dig!
Sig ham, at Alfrèd er kommen,
Og at jeg for min Kjærlighed vil leve!
(Anna gaar).

Violetta.
Hvis ej dit Komme Frelse bringer,
Da kan mig intet mere redde!

Hvor tungt at dø i Livets Vaar,
Saa haard en Skjæbne friste,
At just som Lykkens Tind man naar,
Den svage Traad maa briste!
Jeg stunder mod den aabne Grav,
Dog jeg maa ikke klage:
Thi Dig, Alfrèd, tilbage
En naadig Gud mig gav!

Alfrèd.
Tal ikke saa! Fat ikkun Mod,
Paa Døden ej Du tænke!
Du er saa from, og Gud saa god,
Han vil Dig Livet skjænke!
Er Himlen mørk, og Vejen trang,
Saa tro paa bedre Dage!
Du har endnu tilbage
En Fremtid rig og lang!

(Anna kommer tilbage, fulgt af George Germont).

Germont
(iler hen til Violetta).
Ædle Pige!

Violetta.
De her hos mig!

Alfrèd.
Min Fader!

Violetta.
De har ej glemt mig!

Germont.
Jeg vil mit Løfte holde
Og kommer for som Datter
Dig i min Favn at trykke!

Violetta.
De kommer sent! Og dog jeg takker Dem!
Hvor skjønt at sove bort fra Livets
Smerte
I kjære Venners Arme!

Germont (betragtende Violetta).
O, Gud, det er jo alt for sandt!

Alfrèd (til Germont).
Saadan Du hende skuer!

Germont (til Alfrèd).
Gjør ej min Smerte større,
Thi hendes Ord mig rammer!
Først nu jeg fatter, hvor haard jeg var!

Violetta.
(tager en Medaillon paa sit Toiletbord).
Alfrèd, min elskte, kom nærmere!
Snart maa vi skilles, tag da denne!
(Rækker ham Medaillonen. Lægen kommer ind, men holder sig noget tilbage).

Du vil i dette Billed her,
Naar jeg er død, dog finde
De kjendte Træk af hende,
Som havde Dig saa kjær!
Og hvis maaske om nogle Aar
Det lykkes Dig at vinde
En anden ædel Kvinde,
Som læge kan dit Saar:
Saa maa Du stundom skjænke
En venlig Tanke mig!
Jeg vil i Himlen tænke
Bestandig kun paa Dig!

Alfrèd.
Af selve Dødens Arme
Jeg skal min elskte vriste!
Jeg kan Dig ikke miste,
Og Gud vil sig forbarme!

Germont.
Ak, før dit varme Hjærte
Endnu er blevet koldt,
Tilgiv mig al den Smerte,
Som jeg Dig har forvoldt!

Violetta (rejser sig op).
Hvor sælsomt!
Al Lidelse paa èn Gang er forsvunden

Og nu jeg atter aander frit,
Jeg føler nyfødt Liv!
Ak! hvilken Lykke!
Jeg tror, at jeg kan leve!
— Alfrèd.

(Hun synker sammen og er død).

Alle.

O, Himmel, død!

Alfrèd.

Violetta!

Lægen.

Det er forbi!

Alle.

Det er forbi!

Henrik Hennings Musik-Forlag,
Amagertorv Nr. 6.

Udkommet er:

Traviata, Stort Arrangement for Piano .... 0,50.
— let Arrangement („Theaterrevuen") 0,38.

Brahms: Vergebliches Ständchen, høj og dyb Udgave à.... 1,00.
Bach: Willst du dein Herz mir schenken? .... 0,35.
Gluck: J'ai perdu mon Eurydice .... 0,50.
Elling: Wollt' er nur fragen!............ 0,50.
(Sungne med stort Bifald af Frk. Hermine Spies.)

Om kort Tid udkommer:

Hermine Spies-Album, udvalgte Sange af Frk. Spies' Repertoire.

Nye Undervisnings-Musikalier af **Ludvig Schytte:**

Etuder for de første Begyndere............ 0,50.
Femtonige Smaastykker....... .... 0,50.
Sextonige Smaastykker .... 0,50.
Fem- og sextonige Smaastykker f. 4. H....... 0,50.
Børnenes Musik. H. 1—2 à .... 0,50.
Børnenes Musik H. 3, f. 4 H............ 0,50.
Børneklaverskole (3die Oplag)............ 2,00.
Supplement hertil, indenholdende 24 Præludier, Smaastykker etc. for 2 og 4 H.......... 1,25.
24 progressive Studier i alle Dur- og Moll-Tonearter. H. 1—1,50 — H. 2, 3 à ..... 1,25.
Den lille Schubert-Spiller. H. 1—3 à 0,40
Den lille Schumann-Spiller. H. 1—3 à 0,40

Af Pressens Udtalelser fremhæves:

„Vi anbefale disse Ting til Brug ved den første Undervisning. Især „Børnenes Musik", der indeholder en Mængde smukke Melodier allevegne fra, vil være en velkommen Forøgelse af Undervisningsmaterialet."

„De nye Arbejder, Hr. Ludvig Schytte er kommen med, maa siges at være en heldig Forøgelse af det temmelig knappe Undervisningsmateriale, vi hidtil have været henviste til; **en Afvexling med Ludvig Schyttes nye gode Kompositioner maa jo være en sand Vederkvægelse for vore Musiklærere og Lærerinder hvem vi paa det bedste anbefale disse Ting.**

☞ For at skaffe disse Undervisningsmusikalier den hurtigst mulige Udbredelse leveres et Prøveexempl. for 3 Kr. (Ladepris 13,15).

Mit **musikalske Lejebibliothek**, det tidligere „Plengeske Lejebibliothek", er i de sidste Aar betydeligt udvidet, saa at det nu tæller c. 80,000 Numre, — uden Sammenligning det største i Landet.

Abonnementsvilkaarene ere billige, og Abonnementet kan tegnes pr. Dag, Uge, Maaned, Kvartal og Aar.

Henrik Hennings Musik-Forlag,
Amagertorv Nr. 6. Kjøbenhavn K.